

Capitolul I

Punctul de plecare: Coșmarul globalist fenician

Alegerea lui Donald Trump la sfârșitul anului 2016 la președinția Statelor Unite ale Americii a marcat sfârșitul epocii postbelice, care a fost epoca globalismului sub egida Imperiului American Sionist, imperiu care s-a transformat într-un coșmar fără seamăn pentru întreaga omenire:

„În data de 8 noiembrie 2016 s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat și surprinzător, ba chiar scandalos și de-a dreptul inimaginabil din perspectiva situației politice de numai câteva luni mai devreme: În Statele Unite ale Americii, cea mai puternică și influentă țară din lume de la anul 1918 și sfârșitul Primului Război Mondial încoace, s-a anunțat victoria intrusului Donald Trump la alegerile prezidențiale asupra favoritei clare Hillary Clinton, fosta prima doamnă, fostul secretar de stat, femeia politician influentă și puternică, precum și coproprietara (împreună cu soțul ei, fostul președinte William Jefferson Clinton) unei organizații „filantropice” extrem de influente și bogate cu un domeniu de acțiune incredibil de larg, întrucât acționa în multe țări.

În contextul dominației înfricoșătoare a așa-zisului „Stat Paralel” („Deep State”) al SUA, cel târziu după asasinarea infamă a președintelui legendar John Fitzgerald Kennedy în anul 1963, după ce acesta din urmă începuse să ia măsuri în scopul desfacerii „statului din interiorul statului”, o structură de putere paralelă cu caracter comunist-fascist care atunci se baza în primul rând pe așa-zisul „complex militar-industrial”, o alianță informală și neoficială între forțele armate și industria de apărare (deci un fel de mo nopol statal uriaș pe mâinile unor puține firme mari), asupra căreia predecesorul lui Kennedy, Dwight David Eisenhower (1890-1969; 1952-1960) avertizase publicul american deja în anul 1961, această ascensiune aproape din senin la cea mai înaltă și puternică poziție în statul american, ba chiar în lume, a unui afacerist fără nicio experiență politică și pe urma unei campanii electorale spectaculoase și străfulgerătoare, pare a fi pur și simplu revoluționară și transformatoare – cine s-ar fi așteptat la o astfel de răsturnare politico-culturală după 16 ani în șir, 16 ani deprimanți și descurajanți ai unei politici dezastruoase sub egida celor doi cei mai incompetenți și corupți președinți americani în istoria cu obiective și valori prezumtiv cu totul inverse,

dar de fapt neîntrerupte și consistente, George Walker Bush și Barack Hussein Obama?

Fiarec, în vara anului 2015 Statele Unite ale Americii s-au aflat într-o stare cu adevărat lamentabilă, ba chiar de-a dreptul periculoasă din toate punctele de vedere: Vrajba sociopolitică, culturală și economică din toată țara, haosul geopolitic în străinătate (mai ales în Orientul Mijlociu), dezechilibrul comercial grav cu China, migrația ilegală în masă din America Latină, migrația nelimitată în masă din toată lumea, creșterea economică slabă, șomajul larg răspândit, statisticile statale frauduloase, învechirea îngrijorătoare a arsenalului nuclear, haosul uriaș și costurile exorbitante în sistemul de sănătate, retorica politică mincinoasă, înșelătoare și chiar indiferentă, lipsa gravă de capacități de conducere în politica americană, și – deosebit de grav și îngrijorător, de fapt cel mai nociv aspect al acestui declin de-a lungul ultimelor decenii – tăcerea generală asupra acestor administrări defectuoase. De aceea, Donald Trump, când și-a anunțat candidatura lui pentru președinție, a abordat toate aceste probleme grave într-un mod sincer, convingător și exhaustiv, clarificând în același timp că o mare parte din vina pentru această criză le revine politicianilor fanfaroni și vorbăreți dar de fapt corupți, incompetenți, proști, habarniști, inutili și cooptați de către lobbisti și oligarhi. El a stabilit factorul hotărâtor în cadrul campaniei electorale – competența individuală a președintelui de a conduce țara, și prin urmare s-a prezentat drept cel mai bun candidat pentru președinție, fiindcă el este independent, experimentat, pragmatic, patriotic și obligat, și, de fapt, *în stare* să slujească numai țara și poporul. I-a batjocorit pe concurenții lui direcți, demonstrând lipsa lor gravă de sinceritate, caracter, fermitate, determinare și capacități (într-un singur cuvânt: bărbăție) de conducător în general; a explicat publicului american prin exemple simple și concrete pe înțelesul tuturor cum plănuiește să readucă țara la vârful lumii încă o dată, în primul rând prin readucerea locurilor de muncă în industria americană care, de-a lungul anilor, fuseseră pierdute la Chinei și altor țări. De fapt, avantajul mare al președinției lui Donald Trump constă fără nicio îndoială în marea sa independență și determinare personală cu scopul de a destrăma toate structurile corupte și dăunătoare interesului public ale Statului Paralel pentru că acest declin periculos, la urma urmei, ar putea transforma Republica Americană într-o țară de Lumea a treia. A promis în mod concret să înlocuiască sistemul dezastruos de sănătate al predecesorului lui, Barack Hussein Obama („Obama Care”), să construiască un mare zid la granița cu Mexic, în sudul țării, să distrugă

organizațiile teroriste musulmane din Orientul Mijlociu, să împiedice Iran să obțină arme nucleare, să reducă imigrația, să aprobe dreptul cetățenilor de a poseda arme de foc, să oprească tendințele de a unifica sistemul de învățământ în toată țara, să reconstruiască infrastructura decăzută și neglijată a țării, să salveze, disciplineze și solidifice sistemul de ajutor social, să renegocieze acordurile comerciale internaționale nefavorabile, să reducă datoria publică și să întărească armata și mai ales veteranii în slujba națiunii.

Lozinca lui: MAGA – „Make America great again!”:

„Nu s-ar fi așteptat nimeni la aceasta – că următorul lucru mare al secolului al 21-lea avea să fie statul național, o idee din secolul al 17-lea. Și cu toate acestea, deodată a devenit un fenomen global – o forță motrice a politicii în SUA și în întreaga lume și subiectul dezbatărilor intelectuale intense. Această veste a ajuns chiar la Harvard, unde un profesor de economie spune că „statul național are ceva special – creează obligații reciproce care nu există la nivel transfrontalier.”

Ridicarea lui Donald Trump la cea mai puternică poziție politică în lume în virtutea idealurilor patriotice, naționale și autohtone ale Statelor Unite ale Americii reprezintă doar culmea provizorie a mișcărilor naționaliste peste tot în lume drept rezultat al reculului împotriva politicilor opresive, sufocante și dezastruoase ale globalismului și are potențialul de a declanșa o mișcare în sensul opus, astfel încât s-ar putea să spulbere cele mai nocive efecte ale globalizării intensificate din anii 1945, 1963, 1965, 1968, 1972, 1979 și 1989 înapoi, care au dus la hegemonia americană („Pax Americana”, adică „pace” (!!!) prin Imperiul American) în lumea întreagă din toate punctele de vedere și se află în cea mai mare criză din istoria sa.

Pe când globaliștii își freacă mâinile peste ascensiunea mișcărilor anti-elitare populiste în Europa, președintele francez Emmanuel Macron se înfruntă cu proteste violente în masă din partea așa-ziselor „Veste galbene”, cel puțin inițial o răscoală a poporului francez, reprezentând pe locuitorii din mediul rural, precum și clasa muncitoare și pătura de jos a clasei mijlocii. Vestele Galbene furioase s-au ridicat împotriva unei elite politico-economice indiferente, aparent neștiutoare și picate din lună pe urma introducerii unei taxe pe carburant

regresive, care ar submina încă mai mult standardele lor de viață ale deja în scădere. Între timp, protestele anti-elitare s-au răspândit în Olanda și Belgia. În unele cazuri, Poliția Franceză a refuzat să acționeze împotriva Vestelor galbene, numite după vestele galbene pe care automobiliștii trebuie să le aibă în vehiculele lor. Băiatul poster al oamenilor de Davos neoliberali Macron a fost forțat să dorească negocieri cu Vestele galbene și Guvernul Franței a anunțat o suspendare a taxei pe carburant de șase luni. Aceste proteste au început în noiembrie 2018, deci au durat deja mai mult de un an și nu se vor opri prea curând.

Cu toate acestea, în ceea ce privește protestele, este vorba de ceva mai mult decât de standardele de viață și taxe. Jurnalistul francez Edouard Tetreau a remarcat că autoritățile franceze, după ce au „reparat greșeala” legată de taxa pe carburant, „vor trebui să se concentreze asupra crizei pe termen lung”, care este **o criză de sens, în primul rând: Pentru ce muncim exact, dacă nu ne putem descurca sau pregăti un viitor pentru copiii noștri?** Sau când statul, pe care nu prea îl putem trage la răspundere, își ia 48% din bogăția pe care o producem? De ce continuăm să trăim împreună în această țară din Europa de Vest? Mai suntem în continuare o națiune franceză cu un trecut, un prezent și o soartă în comun? Sau suntem deja bucați ale comunității etnice, religioase și sociale heterogene, încorsetate de un ‚lucru’ atât de nedemocratic – să folosim descrierea lui Charles De Gaulle despre ONU – precum Uniunea Europeană?’

Vestele galbene reprezintă nimic mai puțin decât o răscoală generală împotriva globalizării și exproprierii națiunilor occidentale în curs de formare. Observând desfășurarea crizei franceze din America, punctul de plecare al acestei crize a civilizației occidentale, nu e greu de imaginat că criza americană socială, demografică și politică va deveni mai urâtă, neplăcută, și, într-adevăr, mai violentă, pe când elita americană indiferentă, neștiutoare și cu adevărat trădătoare se folosește de toate pârghiile pe care le are la dispoziție pentru a da la o parte americanii reali și pentru a demonta rămășițele Americii vechi, adică ale Republicii Americane, a cărei temelie și structuri au adus acestei națiuni și întregului Occident beneficii incomensurabile.

Eforturile elitei globaliste de pe Bulevardele din Washington de a organiza o lovitură de stat la rândul ei prin anularea rezultatelor electorale din anul 2016 sunt simptomatice: Un sistem politic stabil se bazează pe o anumită presupuziție

a participanților că victoria sau înfrângerea în alegeri libere și corecte nu se va transforma într-un joc de suma nula în care învinșii sunt striviți sau organizează o lovitură de stat pe seama învingătorului. În situația politică actuală în curs de deteriorare, America se mișcă repede spre o politică asemănătoare cu cea a republicilor bananiere proverbiale, pe când clasa managerială pare a fi hotărâtă să folosească șicane electorale pentru a manipula rezultatele tuturor „alegerilor democratice”, și este dispusă să folosească metodele unui stat polițienesc în scopul de a fabrica un proces împotriva unui președinte în exercițiu.

Între timp, America de mijloc („Middle America”, așa-numita „Centura Bibliei” în centrul țării) moare, speranța de viață scăzând pe fondul unei epidemii de sinucideri și decese cauzate de supradoze de droguri, în urma căreia oamenii „albi” (descendenții coloniștilor originali din Europa, care constituie două treimi din populația țării) sunt cel mai mult afectați și zonele rurale conduc valul sinuciderilor conform datelor recente emise de către Centrul Pentru Controlul Maladiilor. Faptul că aceasta are loc în ditamai nucleul unei „supraputeri”, reflectă transformarea Republicii Americane într-o platformă a globalizării, o ustensilă, o placă Petri pentru experimentare managerială în scopul creării himerei unei „națiuni universale”, în timp ce ucide și înlocuiește națiunea propriu-zisă. Ceea ce ar trebui să fie tratată drept o urgență națională este o poveste relativ minoră pentru echivalentele occidentale ale Ministerului Adevărului cu minte-stup din faimosul roman *1984* despre pericolul totalitarismului. În acest context, experiența rusească ar putea fi instructivă, fiindcă speranța de viață a scăzut vertiginos în urma căderii Uniunii Sovietice în anii '90 „sălbatici” – și, într-o altă poveste de știri căreia comisarii presei occidentale nu prea i-au acordat atenție, a crescut în mod substanțial sub cârma șefului de la Kremlin pe care le place să-l urască – Vladimir Putin, președintele „autocrat” al Rusiei, dușmanul veșnic al Occidentului „liberal”.

În momentul de față însă, se pare că această tentativă de lovitură de stat de către Statul Paralel se va întoarce împotriva complotiștilor înșiși, întrucât „Russiagate” – potrivit lui Tom Fitton din organizația juridică non-profit „Judicial Watch” („Observare Judiciară”) – cel mai mare scandal politic în istoria țării – va duce cel mai probabil la anchete, investigații criminale și condamnări penale împotriva unor înalți funcționari din fostul guvern precum și din serviciile secrete, ditamai spintecătorii și servitorii fraieri ai Statului Paralel progresist globalist și neoconservatorilor războinici.

Naționalismul reînnoit în Occident se confruntă cu problematici complicate și ample, întrucât ideologia naționalistă continuă să modeleze politica globală și azi, și cu toate acestea, naționalismul din secolul 21 se confruntă cu un set unic de provocări. De exemplu, migrația și diaspora creează rețele culturale, economice și sociale care acum leagă oamenii de-a lungul continentelor întregi, ca să nu mai vorbim de țări. Declanșarea globalizării discutată în mod intens, împreună cu integrarea regională, a împins guvernele să revizuiască retorica lor de construire a națiunilor. Unii constructori ai națiunilor au reacționat la globalizare ca la o amenințare posibilă, pe când alții o consideră drept un impuls semnificativ dat puterii și influenței țării lor. Acest lucru este important datorită implicațiilor pentru autoritatea și legitimitatea statelor naționale; statele naționale caută să potrivească autonomia națională împreună cu o implicare profundă în alianțe regionale, rețele comerciale și organizații internaționale. În același timp, naționaliștii sub-statali continuă să concureze pentru loialitatea și sprijinul poporului. Azi, naționaliștii trebuie să reconsidere semnificația autodeterminării, independenței, autonomiei și suveranității într-o lume din ce în ce mai interconectată.

Globalizarea denotă o creștere a vitezei și impactului fluxurilor culturale, tehnologice, economice și financiare, cu o calitate și o dimensiune diferită față de schimburile globale desfășurate în secolele trecute prin schimb și tribut, colonialism și legături culturale. Cu privire la interacțiunea între globalizare și naționalism, ambele fenomene sunt totodată mult prea extinse pentru a detecta o corelație pozitivă ori negativă. Unii naționaliști se vor plânde de pretinsa diluare a culturii și tradițiilor lor efectuată prin globalizare, pe când alții vor sublinia cum globalizarea poate aduce prosperitate și astfel susține apeluri de construire a națiunilor naționaliste pentru o autonomie mai mare. O modalitate utilă de a aborda cazuri specifice este deosebirea între **globalizare** drept un fenomen la nivel macro pe de o parte, și **globalism**, înțeles ca o reacție ideologică la acest fenomen și totodată o intensificare a aceluiași proces, pe de altă parte. Această deosebire separă procesul multidimensional al globalizării de proiectul politic al globalismului, permițând astfel o evaluare mai clară a relațiilor lor respective cu naționalismul.”¹

¹ Reiser 2020, 1-7.